Miroslav Kemel: Nikdy nezapomenu vůni žižkovských hospod

02.06.2026

Jeden z nejznámějších českých karikaturistů vyrůstal na Žižkově. Dnes se sem vrací, hraje tu své písně a vzpomíná na kouzelná studentská léta.

Pocházíte ze Žižkova. Kde jste vyrůstal?

Od narození do 25 let v ulici Na Vrcholu, v činžáku. Chodil jsem do základní školy Chmelnice, kousek byla Třešňovka, v areálu Spoje Praha bylo judo, jezdili jsme na kole, měli jsme oblíbené místo zvané Dolík. Do školy to bylo kousek, poblíž v rodinném domku bydlel děda s babičkou, měl jsem na Žižkově krásné dětství.

Chodil jste na Balkán do zahrádkářské kolonie?

Tam jsem často vyrážel na procházky se psem a zažíval nejrůznější dobrodružství. V těch místech jsme si zkoušeli postavit klubovnu, což nedopadlo. Pak nás jednou zajala nepřátelská parta kluků. My byli dva. Strčili nás do jejich bunkru a vypadalo to, že nás nepustí. Nakonec jsme se museli vykoupit — sníst nějakou syrovou zeleninu a pak skočit z výšky, z nějaké garáže. Když jsem to podstoupili, nechali nás jít.

Když se tam dnes vracíte, změnila se tahle část Prahy 3?

Dnes už tam nebydlím, hodně času trávím na Vysočině. Ale když se sem tak jednou do roka dostanu, mám pocit, že se tohle místo vůbec nezměnilo.

Jste známý český karikaturista, zejména českých politiků. Jak dlouho trvá příprava na jednu kresbu?

Připravuji se denně, dopoledne čtu noviny, také občas sleduji nějaké politické relace, zprávy. Když musíte každý den vymyslet a nakreslit jeden, zejména politický vtip, je třeba být v obraze.

Neunavují vás už politici?

Někdy ano, nejméně rád mám témata, která se opa kují. Dělám vtipy přes 30 let a třicetkrát nakreslit něco k 17. listopadu, k Vánocům, to je náročné. Současná politická situace je pro mne jako karikaturistu velmi inspirativní. Je tam střet zájmů, a tak se mi snadno kreslí a píše. Občansky to mám trochu jinak.

Vaše první vtipy vyšly v tisku už v 80. letech, že?

Kreslil jsem od dětství, jako bych byl ke kreslení před určen. Strašně mě to bavilo, byl jsem samouk a kreslil si vlastní ruku, pohledy z okna, cokoli mě napadlo. Jako kluk jsem sbíral Dikobrazy. Rozhodující bylo Gymnázium Karla Sladkovského, kde jsem potkal skvělé spolužáky, uspořádal první výstavu, ale také jsem se učil hrát na kytaru a foukací harmoniku. První kresby mi vyšly ještě za studia v časopise Rodina a škola, pak v roce 1987 v deníku Práce. Tehdy to nebyl politický humor, spíš lidský. Zásadní byl ale časopis Dikobraz. Tři roky jsem do jejich redakce u Bílé labuti ze Žižkova jezdil, nabízel své kresby, oni mě dlouho nechtěli.

Jak to?

Jednak tam vyrůstali takoví kreslíři jako Renčín, Jiránek, jednak byli přísní. Vše hodnotili lidé, kteří měli výtvarné vzdělání. Jezdil jsem tam autobusem 207 z Ohrady, pořád jsem ukazoval svá díla, až mi náhle jed no vzali. Byla to pro mě obrovská motivace, a tak jsem je kresbami zavalil. A něco mi občas vyšlo.

Dnes vaše kreslené vtipy vycházejí v největších českých denících, tištěných i internetových. Jak byste je popsal, jsou k politikům laskavé?

Dřív jsem říkal, že mám rád laskavý humor. Dnes už to neříkám a od laskavosti trochu upouštím. Jsem tvrdší a údernější, nechci ale prvoplánově urážet a být vulgární. Dnes si ale dovolím být drsnější, doba je hrubší a mám pocit, že větší ohlas má vtip, který je úderný, než ten laskavý.

Obul se do vás nějaký politik?

Také, ale výjimečně. Spíš mi píší, že jsem je potěšil, jednou se jiný ozval, že ho zanedbávám, chtěl, abych ho ve vtipu zvěčnil. Jednou mi napsal i premiér Babiš, že jsem ho nasr... (úsměv).

Desítky tisíc sledujících máte i na sociálních sítích. Bojují tam lidé v komentářích za ty své politiky?

Tam dostávám i výhrůžky. Vyloženě jsou politici, kteří vyvolávají největší negativní odezvu. Nejdřív to byl Zeman, pak Babiš a dnes jsou to SPD, Motoristé.

Jsou pro vás volby takové tvůrčí „jaro“?

Když se mění politická garnitura, tak mám práce nejvíc, musím se ty nové tváře naučit. Už před volbami koukám, kdo by se mi dobře kreslil, a tak si přeju, ať se tenhle do vlády dostane, a tenhle, co se blbě kreslí, ať ho nezvolí (úsměv).

Zmínil jste Gymnázium Sladkovského, kde jste maturoval začátkem 80. let. Jak vzpomínáte na tehdejší Žižkov, hospody, kam jste jako student jistě chodil?

Domy jsou dnes opravené, čistší, vyrostly krámky, bary, ale zásadní změnu v této části čtvrti necítím. Moc se ne bouralo, stavebně se toho tolik nezměnilo. Dokonce snad zůstaly některé hospody, které jsme jako studenti na gymnáziu navštěvovali. U Smrčků, U Jíšů, bylo jich hodně. My do těch hospod chodili ale hrát — jednu jsme si vy brali a třeba půl roku tam hráli na kytary. Byly to „čtyřky“ — žádné jídlo, nejlacinější pivo za 1,70 Kčs, a ty smradlavé záchody, to už se dnes nevidí. Bylo to krásné období.

Hráli jste pro radost?

Ve třídě jsme měli velkou kapelu, kytary, foukací harmonika, pak byla mandolína, banjo, flétny, basa a housle. Domluvili jsme se s výčepákem, obsadili stůl a začali hrát. A lidi nám kupovali piva a paňáky. Nebo když se jim to nelíbilo, tak nás vyhodili. Dneska se už tolik nehraje, ale tenkrát se hrálo. Jezdili jsme i na vandry za Prahu, brali s sebou nástroje a hráli ve vesnických hospodách. Autorskou tvorbu jsme neměli,

hrálo se, co se v hospodách nejvíc zpívalo, country, folk, lidovky. Výčepáci měli radost, muzika dělala dobrou náladu, často se to zvrhlo a zpívala celá hospoda. Jednou si nás objednali i na svatbu, ta byla v hospodě Na Plzeňce, kousek nad Sokolovnou Žižkov v Koněvově ulici.

Jaké obrazy vám utkvěly v paměti z 80. let, kdy jste na Žižkově žil?

Slaďárna a okolí, zejména ty hospody. Dnes cítím jejich specifickou vůni. Potom vítkovský vrch. Chodil jsem totiž dolů do Koněvovy hrát za Teslu Žižkov basket. Tehdy tam ještě jezdila tramvaj. Hrál jsem druhou nejvyšší soutěž — Národní ligu, takže jsme hodně trénovali a v rámci letní přípravy vybíhali ty pro mne tehdy děsné stráně. Mám to spojené se strašnou dřinou a s krásnými výhledy na Prahu. Když jsem pak šel na vojnu do Českých Budějovic, hrál jsem basket i tam. Po vojně přišel rozchod s dívkou, já už pak nechtěl zpátky k rodičům. Tehdy mi nabídli v Ostravě práci, ubytování a angažmá v jejím prvoligovém basketbalovém klubu. Když jsem to řekl u nás v žižkovském oddíle, nabídli mi také byt, a tak jsem zůstal ve druhé lize v Praze. S kluky z basketu si dodnes občas zahrajeme, mezi nimi je i herec Ivan Trojan.

Za socialismu byl „ostrůvkem svobody“ klub Na Chmelnici. Ovlivnil vás, když jste ho měl za domem?

Ano, tam jsem chodil na koncerty a divadlo, to bylo pro mě důležité a objevil jsem tam zásadní kapely a celou tu pololegální tehdejší scénu.

Na Žižkov vzpomínáte i ve své hudbě, v kapele hrajete s hercem Vladimírem Javorským, že?

V roce 2024 jsme vydali desku Mordyjé, mé poslední album. Dostali jsme cenu Anděl a je na něm písnička Žižkov — takové žižkovské blues. S Vladimírem Javorským jsme se potkali v 90. letech na jedné akci, bydleli jsme spolu na pokoji, tehdy jsem měl také malířskou skupinu, tak s námi i maloval. Večer jsme si sedli v hospodě, hráli na kytary, a tak jsme začali hrát spolu. On je opravdu velký muzikant. Pokud by nebyl hercem, měl by být muzikantem, hraje výborně.

Zahrajete i na Žižkově?

Už jsme hráli v Akropoli a budeme tam hrát opět — 16. června na akci s názvem Narozeninový charitativní happening. V kapele zahraje i herec Ivan Trojan a celé to bude na podporu Ukrajiny.